

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan, izven ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. **Opravištvu**, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reši, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Volitve.

V zadnjem listu smo mogli ob kratkem po telegramih (došlih nam pred končevanjem uredovanja svojega lista) poročati o prilično srečnem izidu volitev na Kranjskem po vseh kmetijskih skupinah.

Pridržujemo si, to se ve da, o vseh raznih prikaznih tega volilnega boja še obširneje govoriti, kolikor se v naših tiskovnih razmerah sme, po končanej celej volilnej borbi, ker denes smo tu v središču še — tako bi rekli — duševno trudni po delu in pričakovanju stvari, zlasti pa v velikem pričakovanju, kak bode rezultat **denes** vtorek, ko volijo mesta in trgi po vsej deželi. Te današnje volitve bodo večino odločile.

Ko pride ta naš današnji list volilcem in narodnim našim možem po deželi v roke, vršil se bode volilni boj že skoro v vsej dozdaj še ne zaslišanej ostroosti, katere od protivne strani popisovati si mi po svoje niti ne upamo, če nečemo konfiskaciji zapasti. Večidel je že dozdej po notranjej agitaciji odločeno, kako volitev izpade. Na zadnji hip, to se ve da, bode še mnogo vplivov, zadnjih odločnih, hudih. Naši poštenci ljudje niso, kakor čujemo, nikjer rok križem držali, delali so moževsko; morda jih je pač tu in tam delavnih premalo bilo, ali hvalo domovinsko moramo dati onim, ki so delali. Upamo, da denes, v zadnjem hipu, ne bodo omagali, da bodo vztrajno delali, ostro agitirali, domorodno preobračali volilce za sveto našo slovensko domovino!

Naravnost povemo, da zdaj, ko to pišemo, ne moremo niti z jednega kraja, kjer volijo mesta, prav odločno povedati, da bi mi z ve-

liko večino zmagali. Povsod je narodnih volilcev bilo, v primeri s prej, veliko izbrisanih iz volilnega zapisnika volilno-opravičenih, ker se nij vštevala vojna in druga direktna priklada. Zato bode povsod prav oster boj.

Vendar, če so naše stranke izvestja resnična, če se naši možje v preračunih glasujočih nijso motili; moremo povsod zmagati v mestih in trgih po deželi. Povsod pa pojde z veliko težavo, kjer pojde. Današnji dan je odločilen, vsak glas je silno važen, torej pogum!

Naši narodni prijatelji po deželi Kranjske v kmetijskih skupinah so dobro izpoznali važnost volitev v teh, zdaj za Slovanstvo teških, ali vendar osrčevalnih dnevih. Še bolj so naši nemčurski protivniki izpoznali, da jim gre za vselej za kožo. Za to so grozničavo, febrozno, strastno delovali. Na kmetih nijso kljub vsem hudim agitacijam nič opravili, — hvala našemu jedinstvenemu, složnemu delu in hvala značajnosti našega kranjskega slovenskega kmeta, ki se kljub svoje ubožnosti nij dal zapeljati!

V malih mestih in trgih so vse silneje agitacije. Narodna zavest je še vedno premalo vzbujena. Materijalizem vsakdanjosti in obzirov mnogo preplavljuje naše idealne, vzvišene domorodne cilje.

„Jedro naroda“, kakor tržaški bratje Slovenci v telegramu do nas pravijo, kmet-ske občine, slovenski kmetje, ta ne-izcrpljivi in neusahljivi vir, iz katerega so tudi naša mestna narodna inteligencija, sicer počasi a vedno rastoče, zmirom, množji, — to jedro se je pri volitvah v soboto zopet sijajno izkazalo za dobro slovensko in nepokvarjeno. Zato smo Slovenci moralno

uže zmagali, naj izpade volitev denes tako ali inako!

Daj Bog denes slovenskim možem po mestih in trgih dovolj srcá, dovolj neustrašenosti, in žilave delavnosti, da tudi svojo dejansko večino v zboru dosežemo in tako rešimo celo čast vedno slavjanske naše kranjske dežele, osrednje slovenskega naroda!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Peterburg 9. julija. Oficijalno. Telegram glavnokomandujučega ruske vojske, velikega kneza Nikolaja poroča sem 8. julija: Včeraj je osvojil in posedel general Gurko s kavalerijo mesto Trnovo, vzel vojni tabor Turkov, kateri so bili prisiljeni, nazaj pomakniti se proti Osman-Bagaru. Prebivalci Trnovski so Ruse navdušeno sprejeli.

Peterburg 8. julija. Oficijalno se poroča, da so podunavske ruske vojske zasele mesto Bjelo.

Peterburg 8. julija. Oficijalno se poroča od kavkazke armade: Erivanska kolona je srečno prišla 6. julija v okolico Igdirsko, da tam dopolni svoj živež in dobi vojnih potrebščin, potem pa osvobodi rusko garnizono v Bajazidu, ki je od 20 turških bataljonov in 10.000 jezdecev obkoljena, pa se drži še.

Peterburg 8. julija. Depesha „Golosova“ poroča: Pri Trnevem je bil 6. julij boj, katerega so se udeležile 4 divizije in ena brigada strelcev. Turki so bili od treh strani obkoljeni. Trnovo so Rusi vzeli.

Belgrad 7. julija. Vojne priprave se nadaljujejo z velikim ognjem. Nove baterije so izgotovljene.

Listek.

Prizigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Osemnajsto poglavje.

(Dalje.)

„Jerica! ne prestraši se pred mano, kajdar bodeš čitala to očitno izpoved moje strasti in moje oni trenotek premočno razburjene narave. Ti morebiti ne veš, kaj se pravi črtiti, ali pa si bila uže kedaj tako izkušena, kot jaz?“

„Ko se je gospod Graham zavil krog uličnega ogla, približal sem se hiši, vzel glavni ključ, odprl sem vrata ter šel noter. Bilo je vse tiho in ničesar nijsem videl v nekej sobi pri tleh. Šel sem tihoma tja gori ter stopil v malo sobico konci prehoda, ki je bila v zvezi s sobo Emilijino. Tu sem čakal dolgo,

a slišal in videl nijsem nikogar. Nazadnje se boječ, da bi gospod Graham se kmalu vrnil, sem sklenil iti v svojo sobo v drugem nastropju po svoje denarje in nekatere dragocene reči, katerih nijsem hotel zapustiti; potem sem mislil iti v kuhinjo povprašat kuharico Primovo, kaj blagosrčno ženo, kako je Emiliji.

„Prvi namen sem srečno izvršil in šel sem tja doli po zadnjih stopnicah, da bi prišel h kuharici; kar me je srečala gospa Ellisova, ki je bila prišla iz kuhinje s čašo polno ovsnega soka. Ta žena je bila prišla komaj pred malo tedni v hišo ter je imela nadzorovati moje počenjanje; zato je nijsem mogel trpeti. Poznala je vse malenkosti nesrečne dogodbe ter je bila priča mojemu pregnanstvu iz hiše. Zagledavši me, se je ustavila, nekoliko zaklicala, izpustila je skledico z ovsnim sokom na tla ter je hotela bežati kot pred divjo zverjo, katerej sem moral pač biti podoben; ker nesrečnost in obupnost ste bili pač izraženi na mojem obličju.

„Ustavil sem jo ter jo prisilil, da me je poslušala. A predno sem izgovoril svoja vprašanja, počela je besedovati, kar je potrdilo moj najhujši strah.

„Pustite me iti!“ vskliknila je. „Vi hudobnež! ali bi pač radi tudi mene oslepili?“

„Kje je Emilija?“ vprašal sem. „Dovolite mi, da jo vidim!“

„Da bi jo videli!“ odvrnila je. „Vi strahoviti nesrečnež! Ne! dovolj je trpela od vas. — Dovolj ima sama, za to jo le pustite v miru.“

„Kaj menite s tem?“ vskliknil sem, treseč oskrbnico za rame, kajti njene besede so me užalile globoko v srce in bil sem kot bi bil zblaznil.

„Kaj menim?“ nadaljevala je. „Menim namreč, da Emilija ne bode nikdar več videla nikogar, in ko bi imela tudi sto in sto oči, bili bi vi zadnji, katerega bi želela videti.“

„Ali me črti tudi Emilija?“ vskliknil sem.

Carigrad 7. jul. Od včeraj se bije boj pod Siščevim, a izid nij še znan. (Primeri telegram „Golosa“ iz Peterburga. Ur.)

Carigrad 7. julija. Telegram Muktar pašev od 6. julija poroča, da je turška armada prišla do 5 ur pod Karsom. Pot do Karsa je prost, ker so se Rusi za Kars umaknili.

Vojska.

Da so vzeli naši slavjanski bratje osloboditelji nekdanje glavno mesto Bulgarije Trnovo, to potrjuje zdaj i ruski pol vladni list „Golos“. Poročano je bilo po glasilu dunajskega vnarnega ministerstva, po starej „Presse“ to izvestje uže pred nekaj dnevi, a stoprav zdaj se potrjuje. Tačas je „Pr.“ dopisnik le rusko namerano znal. To ne zmanjša nič ruskega vspeha in velicega pomena. Ravno tako je važno poročilo, da so Rusi v Bulgariji uže Bjelo zaseli. Od tam so poročali Turki iz Carigrada vedno zadnje dneve o bojih, v katerih so bili Rusi odbiti. Najbrž so bili to le majheni boji predstraž, ki so v boj spustile se, da bi videle, kako so Turki tu močni bili.

O črnogorskih bojih in o hrabrih činih teh naših najslavnejših jugoslovanskih bratov in neustrašenih brambovcev svoje male slavjanske domovine, kratko pa lepo poroča zadaj naš dopisnik prav iz sosesčine črnogorskega bojišča. Dopis je bil, ker od daleč prihaja, dolgo na potu, a zanimiv je tem bolj, ker je gotov, ker prihaja od omikanega in resnega slovenskega rojaka, bivajočega tam na jugu. Naj bi on našim bralcem še na dalje ustrezal in podajal taka izvestja iz svojega samovida in samosluha, kakor so le njemu mogoča.

V Aziji je res skoro gotovo, da so se Rusi od južne turške Armenije umaknili bolj na sever do svoje meje. Videti je, da so Turki v zadnjem času toliko divjakov iz Azije nabrali in na-se potegnili, da predaleč došli Rusi niso mogli premožnosti in preštevilu sovražnikovega več bitev ponujati. Zato se Rusi v severu zbirajo in bodo iz notranjosti Rusije pomoči dobili. Pomoči imajo pa v svojej silnej državi dovelj, a Turki so zadnjega moža postavili.

Od črnogorske meje 30. jun.

[Izv. dop.]

Velikanski turški vseh na našej črnogorske zemlji bil je tedaj kmalu uničen. Nji-

bolj govoreč s samim soboj, nego vprašajoč. A odgovorila mi je precej.

„Vas črtiti? Da, — več nego to; nema primernih besedij, ki bi bile dovolj hude za vas! Celo v bolečinah svojih šepa: neusmiljeno, zlobno! itd. Trepeta celo pri glasu vašega imena in nikdo ga ne sme izgovoriti pričo nje.“

„Čakal nisem, da bi bil še več slišal, ampak obrnil sem se ter tekla iz hiše.“

„Ta trenotek je določil moje življenje. Strela me je zadela ter me razbila. Moje nade, moja sreča, moje pošteno ime so bila izgubljena; a svetila mi je še jedna luč v temoti. Bila je ljubezen Emilijina. Samo na njo sem se zaupal. Ta pa je sedaj izginila in ž njo moja mladost, moja vera, moje zaupanje v Boga. Bil sem brez veljave na zemlji in bilo mi nij nič mari, kam da grem in kaj bode iz mene.“

„Od tega trenotka sem nehal biti jaz sam. Potem se je vlegla na mene megla, ki me zakriva od onega časa; pod njeno senco si

hovo, turško šetanje po sovražnih gorah jih je dosti drago stalo in zaznamovali so svojo pot z gostimi vrstami mrličev. Mora se sicer priznati, da so Črnogorci tudi uže pešali.

Neprestani boj — bili so se pri Ostrogu šest dni in šest noči — bil jih je utrudil. Rezerve niso imeli. Saj jeden brdski bataljon, ki je imel pričetkom lanskega rata 1100, ima zdaj le še 400 mož. Turki pa so vsak dan svoje bojujoče čete zamenjavali. Hrana Črnogorcev je obstala večidel iz ove moke, kojoj so zadnjič dobivali. Z vodo narejeno testo pekli so ti vojinci na vročem kamenji in vrh testa stavljali oglje! Tako se je spekla skorja, katero so lačni sproti lomili in jedli. Marsikateri moral si je zadostiti z rizom ali kuruzno moko, katero je padlemu Turku iz njegove torbice vzel in na isti način pripravljaj si. Tako živeti, pa devet dni biti se!

V tej zadregi so se odločili naši Bokelji zopet, kakor lani, iti bratom na pomoč. Skupilo se je uže precejšnje število, aliko je avstrijska vlada to zapazila, zabranila jim je odhod za sedla z vojniki mejne prehode. — Pa isti dan (26. jun.) čulo se je tudi v Boko, da je Sulejman paša, akoravno zjedinjen z vojsko Ali-Saiba, uže zapustil Črnogoro. Nij bilo torej več uzroka Črnogorcem iti na pomoč, Bokeljem pa ne treba laziti čez strmine.

Prišedši Turki od Duge zaseli so ne le ostroško polje in zapalili tamošnji monastir — visokega, v črnogorske zgodovini znanega gradu niso se mogli polastiti — razdeljena bila je njihova vojska tudi po stranskih gorah, in Črnogorci so jih stisnili še le po težavnem boju v ravnino, kjer so se svojimi dvajset topovi, katere opravljujejo ruski topničarji, strašno mej njimi razsajali. Boj je bil posebno pri jednej turške bateriji na strmej skali hud, pa končno so bili turški topovi in topničarji v propad vrženi. Po nebrojnih izgubah pri šestdnevem boju umaknili so se Turki zjedinjeni s pomnoženo vojsko Ali-Saiba proti šest ur oddaljenemu Spužu, zapustivši brezvspešno Črno goro; na sever se niso mogli vrniti, ker tam jim je bil Peko Pavlovič pot zastavil.

Ostroško polje je vse z mrličmi zagrnjeno, enako pot do Spuža, kjer je tudi Božo pritiskoval. Smrad gujičevih trupel je na pet ur daleč čutljiv, akoravno so Turki mnogo

me ti videla in me spoznavala. Ta trenotek je bila nastopila zmrzav, vsled katere je otrpnila moja narava in veselo smijanje je postalo grenko smehljanje. Moj odkritosrčni in veseli govor se je spremenil v besede očitega zbadanja in pikanja; lasje so se mi prezgodaj posivile in moje obličje je postalo ostro in čestokrat celo trdo. Moji bližnji, katerim sem mislil biti neki dan blagi dobronik, so bili le oborožene čete, s katerimi se imam neprestano bojevati. In Bog, katerega sem molil in katerega sem držal za pravičnega in zvestega prijatelja in maščevalca, — kje je bil? — in zakaj nij sodil moje zadeve? katere strahovite in premišljene hudobije sem se pa bil zakrivil, da me je mogel tako zapustiti? Oh! najstrašnejša vseh nesreč, — izgubil sem bil vero in zaupanje v Boga!

„Ne vem, na katero stran sem se bil obrnil zapustivši hišo gospoda Grahama. Ne spominjam se, po kateri ulici sem šel, če prav so mi bile vse dobro znane; a vstavil se nij sem prej, dokler nijsem prišel konci zidane

svojih s petrolejem namazali in zažgali. Jaz zelo dvomim, da se bode na tak način rešilo pitanje uničevanja mrličev na bojiščih, saj se tako more le površno truplo požgati, smrad je le večji, in koliko bi se moglo potrositi petroleja itd. Morda ima to opravilo kak drug pomen?

Za eno skalo ležita Črničan in Bim-paša še v smrti bojujoča se. Imel je s handžarjem ranjeni paša še toliko moči, na svojega sovražnika samokres sprožiti.

Malo se morejo Črnogorci zdaj počiti in pripravljati za novi boj, navdušuje jih zelo novica ruskega prehoda čez Dunav in slavimo ta korak svojega zaveznika po svojej moči. — Upajo zdaj, da napadujoča turška sila ne bode več tako silovita.

Čudili smo se resnično, kako da morejo Turki toliko vojske skupiti — pomnožili so se z albanskimi prostovoljci iz Dulcinja in Duraza itd. celo nezanesljivi.

Miriditi so se jim deloma pridružili, in kakor se govori nekoliko Magjarov, vsaj Črnogorci popisujejo njihovo nošnjo. Sicer mi je pripovedal Barčan, da so tamošnji Dulcinjani zopet ušli, ker niso dobili obljubljenega plače in hrane.

Pa ovo počivanje orožja bode le kratko. Turška vojska marširala je iz Spuža v Podgorico in do Unskega jezera, od tukaj se zdaj premika zahodno in pričeli so uže prevažati se čez Skadarsko jezero na Sutorman, da poskusijo napad na Črnico tedaj nadalje na Ori Baza. Novi boji bodo torej prav blizu avstrijske meje, kjer je bilo dozdej — tudi lani mirno. Oba dva črniška bataljona, — sklicani do zadnjega vsi — stojita uže na meji in pričakujea turškega napada.

Iz Peterburga 1. julija.

[Izv. dopis.]

Kakor je rusko občinstvo bilo uže z nepotrpnostjo pričakovalo, kedaj bode vendar uže naša vojska prešla Dunav, tako je zdaj ves narod od veselja vskliknil, ko se je dogodil velik čin prehoda. „Da zdravstvujet ruskoje vojinstvo, da zdravstujet voždi jego!“ To je krik poznanja ruske sile, zahvalnosti ruskim vojakom.

Rusko znamenje veje zdaj za Dunavom, za to veliko, slavjansko reko. Naj bode ona tam oznanjevalec svobode, priča novega živ-

obrežine do vode; pogledal sem tja doli v globčino ter sem besen uže mislil skočiti v vodo, da bi se zakopal v večno pozabljenost.

„Brez zadnjega tega vdarca, ki mi je vzel vso možato pogumnost, bil bi ljubil svoje življenje, vsaj dokler ne bi bil rešil svoje česti in poštenosti pred ljudmi; zapustiti bi ne bil hotel osramotenega spomina, pri čegar spominu bi bila jokala Emilija. A kaj so mi sedaj bili mari drugi ljudje! In Emilija! nehala je ljubiti me in bi se ne jokala za menoj; in hrepenel sem po poginu in grobu.“

„V človeškem življenji so trenotki, o katerih uže beseda, pogled ali misel podere ravnotežje ter lahko določi človeško osodo.“

„Tako je bilo sedaj pri meni. Nezmožen sem bil določiti o samem sebi, a slučaj je nekako določil za me. Iz svoje nemarnosti me je predramilo veselo plahitanje v vodi pred mano; in drugi trenotek se je ustavil čoln tik zidane obrežine, le malo stopinj od mesta, kjer sem stal. Isti trenotek sem slišal naglo stopati po zidani obrežini in obrnivši se, sem

ljenja, podlaga sreče naših slavjanskih bratov. V naših cerkvah se hvali Bog, da je dozdal blagoslovil orožje slavjanskih „ratnikov osvobojenja“ in prosi se Najvišjega pomoči.

Dunav je vselej igral veliko rolo v historiji narodov. Njegove tihe in bistre valove je videl Aleksander Veliki, Trajan, bič božji — Atila in novejši vojevodi. Na Dunavu so se reševale osode civiliziranega sveta pod udarci barbarov, Dunav je bil za odbitje južnim narodom proti barbarom. Ali časi so se izpremenili, Dunav je bil postal meja barbarstva, preko katere nij imel protivnik krščanstva in barbarstva moči. Zdaj pojde slavjanska kultura preko Dunava!

Naše novine mnogo razpravljajo poročanje evropskih glasil, da bode Anglija in z njo Avstrija tačas Rusiji nasproti stopila, kadar bodo naše vrle vojske Turčina podrobile. Zoper diplomacijo je vse. Dejanja naj govore!

Ima se pri nas za gotovo, da obstoji določen zmenek mej ruskim carjem in avstrijskim cesarjem, — da bode ob pravem trenutku avstrijska vojska zasela Bosno in Hercegovino. Naši časniki sicer temu nijso prijazni, ker imajo magjarsko-nemškutarsko politiko dunajskih in peštanskih judov pred očmi. Ali jaz z vami Slovenci in s Hrvati vred upam, da bode potem Avstrija postala bolj slavjanska in s tem zanesljiva zaveznica naše svete Rusije. To bi bilo za vas dobro in bi odpravilo strah „pan-slavizma“ v onem smislu, kakor si ga smešni nemški judje in Magjari na steno malajo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. julija.

Državni zbor je volil deputate v delegacijo, potem pa se je razšel in bode praznoval do jeseni. V delegacijo je voljen za Kranjsko grof Turn, za Koroško Ritter, za Štajersko Walterskirchen in Kellersperg, za Gorico Teuschl.

Vnanje države.

V **angleškej** poslanskej zbornici je v teku debate rekel Lawson, da se njemu zdi, da je navzočnost angleške flote v Besika-bai kaka svaritev ali žuganje na enega dveh izmej vojujočih, kar bi lahko Anglijo v vojno zavleklo. Northcote je protestiral zoper tako razlaganje in naglašal angleško nevtralnost. Navzočnost flote le posreduje lažje za angleško vlado z Layardom.

Iz **Londona** poroča zadnji telegram,

zapazil pri svetlobi lune ravno izzad črnega oblaka stopajoče, trščastega pomorščaka z debelim rokavačem pod pazduho in staro potno mavho v levi roki. Bil je blagosrčnega obraza; in ko se je približal ter imel iti mimo mene n skočiti v čoln, kjer sta ga dva mornarja z vesli v rokah čakala, potrkal mi je srčno na ramo ter vskliknil: „No, zali moj dečko! ali se hočete z nami odpeljati?“

„Odgovoril in pritrdjeval sem mu brez pomisleka. Pogledal mi je v lice, potem pa v obleko, ki ste ga vmirili zaradi mene; mislé, da imam skoro gotovo toliko, da bodem plačal voznino, rekel mi je smehljaje: „No, po tem takem noter z vami!“

„Pokazalo se je, da ladija gre v Rio Janeiro; tega pa nijsem izvedel prej, ko smo bili uže par dnij na morji; a tudi potem mi to nij bilo dosta mari. Razun mene, je bil še drugi potnik na ladiji: Lucija Greyeva, hči kapitanova, katero sem prvi teden komaj zapazil; bila je tako vajena in domača v kajuti in na krovu, kot da bi bila celo svoje življe-

da bode angleščanska kraljica vtorek ogledovala vojsko, ki štacionira v Aldershotu.

V Brüssel je prišel bivši **amerikanski** predsednik republike zjedinjenih držav.

Dopisi.

Z Brda 6. julija. [Izv. dopis.] Tužno je vzbajalo včeraj solnce, ker je moralo razsvetljevati dan pokopa našega velespoštovanega in vsem jako priljubljenega gosp. c. kr. okrajnega sodnika Josipa Kersnika. Pogreb je bil zjutraj ob 9. uri; zbralo se je o tem času pred stanovanjem umrlega velika množica ljudstva tukajšnjega okraja, kakor tudi veliko gospode iz Ljubljane, Mengiša, Kamnika in sosednjih gradov, da bi umrlemu sodniku posljedno čast izkazali. Prišli so tudi gg. slovenski pevci ljubljanske čitalnice in domžalski veteranci z zastavo in godbo. Pogreb je vodil gospod moravški dekan z asistencijo duhovnov celega okraja, ter je na gomili ranjcega govoril sledeče besede: „Gospod, katerega smo pokopali je bil sodnik. O njem se pač lahko navedejo besede Davidove: on je ljubil pravico! Sedaj pa stoji tudi on pred najpravičnejšim sodnikom, kateri je tudi najmilostejši, ter ga bode gotovo po svojej neskončnej milosti sodil. Molimo toraj za dušo ranjcega gospoda!“ Pri teh malih, a jako pomenljivih besedah je bila ginjena vsa zbrana množica in nij bilo očesa, v katerem ne bi bila solza zasvetila se. Vsak je vedel, da izgubi v umrlem najboljšega in najljubljenejšega sodnika in prijatelja, kateri je v vsakej zadregi pomagal tudi najnižjemu človeku s svojim dobrim svetom. Njegov spomin bo še živel dolgo časa mej ljudstvom, naj bode mu zemljica lahka, njegov duh pak naj vlada vse kranjske sodnike, njegovo rodoljubje pa naj živi v sinovih mu vedno na dalje.

Iz zgornjega Logatca dne 8. julija. [Izv. dopis.] Volitve za deželne poslance so se včeraj v Postojni izvršile. Neki dopisnik je v „Slovenskem Narodu“ iz Logatca dne 1. t. m. sporočeval, da se na vse zaupne može, kateri so bili dne 30. p. m. v spodnjem Logatcu izvoljeni zanese, samo na ista v zgornjem Logatcu izvoljena 2 ne. — Res marsikateri bi si bil mislil, da ta dva moža, akoravno jih je posebno nek magnat iz te okolice se predrznil grajati, da nijsta naše krvi, in da bosta dala glasu

nje na morji. Potoval bi bil morebiti ves čas in še mislil ne na mlado deklico, ki je bila na pol otrok, na pol pa devotka; a moje čudovito in skrivnostno bitje jo je napotilo, da se je proti meni tako vedla, da sem se s prva jej čudil, pozneje pa za-njo zanimal. Moje razburjenosti, moje neprestane nemirnosti, moje navidezne nemarnosti za vse, kar se je godilo krog mene, se je močno čudila in močno me je milovala. S prva je mislila, da sem besen, in je tako tudi ravnala z menoj. Vsedala se je na krovu meni ravno nasproti, gledala me po celo uro v lice, toda vedela nij, niti se zmenila za to, da sem jo opazoval, in potem je odhajala globoko vzdihnivši. Časih je prišla tudi k meni in ponudivši mi kak slastni kosček me je prosila, naj ga okusim; in ko sem ginjen njene dobrotljivosti iz njene roke hrano rajši jemal kot od drugih, zanimala se je redoma za me ter mi prinašala jedi. Ko sem se nekoliko vpokojil ter me je obšla otožnost, ki je bila ravno tako velika, le manj strahovita, nego krčevita prejšnja muka, postala je bolj

našima priporočenima narodnjakoma. — Evo vam izkazala se je včeraj pri volitvi istina, da ne store široke usta vse, ampak pravo srce. — Kdo je bil omahljiv, ali te nezanesljiva moža, vprašam ali ste bili vi drugi, ki ste imeli toliko graje čez nja? Mislili ste jih še pred volitvijo pregovoriti, da bi dala glasoze Zelenu in Deklevi, moža ko trden steber — neomahljiva — nič nij ju dalo pregovoriti. Slava Pupisu in Lenasiju, ki sta vkljuba zaprek se izkazala, da sta značajna moža. Mej vsemi Logatčani sta prva volila: Vošnjak — Zarnik.

Iz Trnovega na Notranjskem 7. julija [Izv. dopis.] K današnji volitvi deželnih poslancev nijso otšli vsi volilni možje v Postojno in sicer za to, ker pri nas nij delavnih narodnjakov. Vsaj ne bi bilo stalo mnogo truda, ako bi se ustanovil volilni odbor in potem po resnem posvetovanji bil priporočil volilcem samo narodne poštenjake, a ne take, koji se vsedejo na limanise odpadlemu nekdanjemu kopitorezcu, koji je pri vojcih ne po krivdi lastnih možjan nekoliko nemških besed naložil in si škrije nataknil, a mu je turška „nova slobodna vlačuga“ iz Dunaja najzvestejša ljubica. Je-li to možstvo? Ne bi li bilo uže vreme, da bi se zaslepljenim volilcem oči odprle in bi se jim povedalo, kolikokrat je bil ta človek voljen, a je vselej volilce „za norce“ imel, ker nij šel volit? Bilo bi, a nij misliti, da bi se kdo te naloge poprijeti hotel, bodi si iz ničvredne obzirnosti ali malomarnosti.

Pri volitvah, bodi si v občinski odbor ali deželni ali državni zbor trebalo bi ljuliko natančno izbrati iz čiste značajnosti in ne malomarno prepuščati terena niti tudi-Slovencem, niti nemčurjem.

Iz Ptujja 8. jul. [Izv. dopis.] Narod, koji je toliko bistroumen, kot naš slovenski, koji je toliko samostalen, da se ne da zapeljati od vseh velikanskih trudov nasprotnikov, po vseh lažeh in obrekovanjih ne more in ne sme nikdar poginiti. Dokaz tega je velikanska včerajšnja zmaga v vaših volitvah za kranjski deželni zbor. To zmago naj si nemčurji dobro zapamtijo in naj vedo, da prej ali slej bo mrtvaški zvon zvonil njim, ne pa nam Slovanom!

Pretečeni teden je obiskal tudi naše mestice nam Slovanom priljubljeni nadvojvoda

zdržna in mrzla. Ko sem nazadnje bil kot drugi ljudje, redoma hodil k mizi in nijsem več celo noč po krovu hodil gori in doli, ampak vsaj nekoliko mirno jo prebil v svojej kajuti, izginila je Lucija popolnem od onega dela ladije, kjer sem jaz po večem bil čez dan, in le redkoma sem spregovoril kako besedo ž njo, če nijsem šel naravnost k njej.

„Imeli smo po gostem viharo vreme; to me je pregnajalo s krova v kajuto, kjer je navadno sedela na poprečnem tramu in čitala, ali pa je opazovala nemirne valove. Ker je bila pot zelo dolga, prišla sva po gostem skupaj. Kapitan Grey, isti mož, ki me je povabil, naj se peljem ž njim, se je zmerom močno zanimal za me in za moje zdravje; ta blagosrčni mož je pospeševal celo najino tovaršijo, nadejaje se najbrže, da me bode rešil moje otožnosti, ki je veselega pomorščaka blizo ravno tako zelo žalostilo kot njegovo blagosrčno živočutno dete.

(Dalje prih.)

Albrecht. Bil je z navdušenjem sprejet in zvečer smo napravili njemu na čast, nekaj baklade. To le zavoljo tega omenim, ker nekaterim ta sprejem nij bil po volji, to je tistim, ki vedno proti nemškemu severu šile in vse, kar je slovansko, sovražijo, — pravijo, da je nadvojvoda prijatelj Rusije, — kakor smo tudi mi in vsi pravi Avstrijci.

V Dravi je utonil pretečeni teden neki deček tukajšnjega posestnika; Drava zahteva vsako leto človeške daritve.

Včeraj se je obesil tu dobro znani J. H. Nasledek pijančevanja.

Iz Toplice na Dolenjskem 7. jul. [Izv. dop.] S kako umazanimi orožji nasprotniki naši vsacega, ki se narodno obnaša in svoj narod ljubi, napadajo, to se zopet razvodi iz korespondence „Tagblatt“ „Aus Töplie in Unterkrain“ od 4. t. m.

19. jun. je bila namreč Novomeška gimnazija s svojimi učitelji vred naredila izlet v Toplice, ne le samo sv. Alojzija, svojega patrona častit, ampak se tudi v prostej milej naravi razveseljevat in pri kozarcu dobrega dolenjca si za par ur iz glave izbit tistih šolskih muk in skrbi, ki so tudi za učitelje celo dolgo leto težko breme. Ne bodem Vam tukaj popisoval tega za Novomeško gimnazijo tako lepega, veselega in srečnega dneva, — saj sami veste, da se pri takej priliki dijaki in profesorji radi malo bolj prosto obnašajo. Cela veselica je tako lepo izpadla, da nijsmo imeli druge želje, kakor da ne bi bil dan tako hitro minul.

Pa poslušajte! To nedolžno družinsko veselico med dijaki in učitelji je neki dopisun „Tagblatt“ zlorabil, da bi zopet za svojo „politiko“ kapital delal.

Kdor premišljeno tisti dopis iz Toplice prebere, precej razvidi, kakšna je njegova tendenca: dopisunu nij mari omenjeni izlet popisati, ampak o priliki tega izleta z grdimi, obrekljivimi in lažnjivimi besedami napasti nekega profesorja iz Novegamesta, ki je temu škribaču iz znanih uzrokov persona ingrata. Naj živi geslo: Calumniare audacter, semper aliquid haeret! —

In kaj ta vrli možak piše! On pravi, da je ostala v Toplicah proti mraku, ko se je bila večina dijakov in profesorjev odpeljala v Novomesto, „ne majhena“ množica dijakov pod „komando“ nekega profesorja, kateri, kakor pravi, si ne bi bil mogel žeje vgasiti.

Dijakov je ostalo le devet s štirimi profesorji vred v Toplicah, in sicer le zaradi tega, ker nij bilo dosti vozov. Ta prijatelj ljubljanskega „buteljna“ si je gotovo mislil, da je zato iz bele Ljubljane v toplice priromal, da bi — prešteval vse kupice in kozarce, kolikor jih profesorji spijo!

Pa slišite dalje! Predno so se bili dijaki odpeljali, je bil podaril g. Kulavice, kateremu gre vsa čast in hvala za lepo postrežbo in dobro jed in pijačo, dva škafta vina, katerega so pred kopelo na prostem — okolo dolge mize pili.

Tukaj je tudi ostala majhena množica po odhodu družih sedela in vino pila. Korespondent „Tagblatt“ je pa, kakor se kaže, tisti dan z dvojimi očmi gledal, ker je vinske kupice za pivne vrče in vsako kupico po dvoje videl. Konstatirati se mora, da so bili štirje profesorji večino časa navzoči, pozabljivi, recte lažnjivi dopisun pa, akoravno sta bila do zadnjega vedno dva profesorja pri di-jacih, s katerimi sta tudi peš do doma šla, le od jednega govori.

Zakaj? — Ker je omenjeni profesor njegove razžaljive napade glede našega najstarejšega in najbolj zasluženega narodnjaka krepko odbijal. Ali se to pravi „Glossen über deutsche Cultur machen“?! Dopisunu pa je „Lieblingsthema“, poštene, mirne ljudi obrekovati.

Njegova laž se pa tudi iz tega razvodi, da narodnega profesorja dolži, da bi bil neki stol zlomil, kar se je pa po naključbi nekemu drugemu pripetilo. „Reinecke Fuchs“ je velik „moralist“!

Dalje dopisun pravi, da se je vse to godilo pred „gotovo stoterimi osobami“! On je moral tukaj z „Argovimi“ očmi gledati, ker je sto osob naštel, akoravno je bilo razun ostalih dijakov samo 8—9 gostov navzočih.

Pomilovati pa moramo, da ta turški list („Tagblatt“ imenovan) vsake pomije sprejema, katere le v korito sodijo. Dopisunu pa za denes le še to: Poznamo vas dobro. Najprvo pometajte pred svojim pragom — je uže huda sila! —

Domače stvari.

— (Ljubljanske narodne volilce) prosimo nujno, da gredo denes dopoldne svoj glas oddat za naša narodna kandidata dr. Karla **Ahačiča** in g. dr. Jerneja **Zupanca**. Tudi če zavoljo prevelicega števila uradniških glasov narodnjaki ne bi mogli zmagati, dolžnost je nas vseh povsod svojo „manjšino“ konstatirati.

— („Noch nie da gewesen.“) Zadnjo nedeljo je izšel poseben list „Laibacher Tagblatt“ in bil v mnogih iztisih poslan v vsa mesta in trge po Kranjskem. Kar je prav originalno in kar je jedini slučaj desetletnega izhajanja tega žurnalističnega nemškutarskega bašibozuka, je to, da je cel tekst na vseh štirih straneh res pisan, a ne iz družih boljših nemških novin izstrižen in ukraden. Cel list je obrnen le na agitacijo za naša mesta, poslednji „hort“ nemškutarjev. List sme pisati proti narodnjakom na Kranjskem tako perfidno, kakor mi ne moremo o nemškutarjih resnično. Hujska v prvem članku nekako meščanstvo zoper kmetstvo. Ali mi le mirno opomenjamo: ne živi li vse meščanstvo od kmetskega stanu in s kupčijstvom s kmeti? Ne moremo se dalje v to spuščati. Damoklev meč konfiskacije je nad nami in tega se „Tagblatt“ dopisnik iz Idrije veseli. „Hodie mihi, cras tibi.“ Prišli bodo še drugi časi, tako nam Bog pomagaj!

— (V Kočevji) je premagal c. k. okrajni glavar Dolhoff samo z jednim samim glasom nad narodnim kandidatom g. Karlom Rudežem. Protest zoper to volitev je vložen bil precej.

— (Iz Trsta) smo prejeli telegram: Veseli, navdušeni pozdravljamo jedro slovenskega naroda, ki je tako častno stal za rod in dom! Koder narod sam sebe toliko spoštuje, tam se nič nij bati, da propade! Živel narod, živel vrli rodoljubni izvoljenci! Tržaški Slovenci.

— (Iz Maribora) nam tamošnji slovenski rodoljubi tudi telegrafično čestitajo na slavnej zmagi v kmetskih občinah.

— (Iz Brežic) se nam piše: Staremu slovenskemu rodoljubi dr. Razlagu prihaja vedno slabjši. Bati se je katastrofe.

— (Iz Ljutomera.) 7. julija ob 3. polu dne nastala je tukaj velika nevihta. Po nevihti se je nebo zopet zvedrilo, a kmalu potem so se začeli zopet črni in pogubni oblaki zbirati ter bliskati in grmeti. V tistem tre-

nutku je zadela strela nekega želarja Ozmeča na Moti pri Ljutomeru, ki je na polji oral, in nekega človeka, ki je hotel pod drevesom svojo kožo pred dežjem braniti. Pričakovali smo dobro žetev, a žali bože toča je napravila veliko škodo na žitu in na trti.

— (Najdena svetinja.) „Tagesp.“ poroča, da so 4. t. m. v Možgancih na spodnjem Štajerskem našli v pesku svetinjo iz bakra. Aversna stran kaže podobo bana Nikolaja s sledečim napisom: „Nikola Šubić Knez Zrinjski Ban Hrvatski.“ Druga oplat pa: „Na Uspomenu Hrvatskih Junakah Pod Sigetom 1566.“ Svetinja je prav dobro ohranjena.

Razne vesti.

* (Nečloveški starši.) V Příbramu na Češkem so 29. p. m. obelodanili zločin, pred katerim človeku lase vstajejo. Nek branjevec, Srdec po imenu, se je pred leti oženil in imel je s to ženo hčer, ki je bila slepa rojena. Žena umre in mož se oženi v drugo; mačoha pa si je izmislila strašen zločin, kateremu je tudi oče ubogega otroka pritrtil. Zaprla sta namreč hčer pod streho, kjer je leta in leta preživela. Po mestu se je sicer marsikaj govorilo, ko se je videlo, da je otroka naenkrat zmanjkalo. Končno pa je policija zvedela, da ima branjevec svojo hčer pod streho zaprto. Policijski komisar pride, preišče hišo, in res dobo vse, kakor je slišal. Na segnutej, smrdečej blazini se je pod streho v svojem blatu valjala uboga stvar, katerej se je komaj videlo, da je človek. Telo je bilo od grdobe in golazni vse snedeno. Komisar gre urno po komisijo, brezsrčna mačoha pa mej tem dekleta prebleče, in ko komisija pride, vse taji. A nij se dalo zbrisati, kar je pričalo toliko živih in neživih prič. Očeta nij bilo doma, šel je bil — k maši! Ubogo mučenico so nesli potem v bolnico, kjer je še tisti dan umrla. Nečloveške starše pa bode gotovo ostro zadeja roka pravice.

Dunajska borza 9. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	61 gld.	10 kr.
Enotni drž. dolg v bankovcih	66	70
Enotni drž. dolg v srebru	66	70
Zlata renta	72	65
1860 drž. posojilo	112	30
Akcije narodne banke	799	—
Kreditne akcije	145	50
London	125	50
Napol.	10	02 1/2
C. z. cekini	5	97
Srebro	109	15
Državne marke	61	75

Tužnega srca naznanjamo žalostno vest, da je naša preljubljena mati, oziroma tašča in stara mati, gospa

Ana Weber, roj. Conte,

včeraj po poludne ob 6. uri, po dolgej bolezni, previdena s svetimi zakramenti za umirajočo, v 70. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb bode ponedeljek 9. t. m. ob 6. uri popoldne.

Svete maše se bodo brale v tukajšnji farnej cerkvi.

Ranjeo priporočamo vsem sorodnikom in znancem v blagi spomin in molitev. (184)

Šmartno pri Litiji 8. julija 1877.

Karol Weber, trgovec, Ludvik Weber, c. kr. davkarski kontrolor, sinova; Fani Jaklič, roj. Weber, hči; Josip Jaklič, posestnik in trgovec, zet; Marija Weber, roj. Schebantz, sinovja; Fani Jaklič, Pavla Jaklič, vnuka.

V „hôtel Elefant“: Banjske kopeli,

tople in mrzle, 20 banj, 12 kabinetov, čisto novo adaptirani in upravljani se p. n. občinstvu in tujim potnikom najboljše priporočajo. (183)